

HÁROM HAJDÚ

Dúl vak éjjel zivatara,
 Riad álman Feruz basa,
 Ráng a mécsés, mintha lángja
 Rémet látna arca üszkén. —
 Ráripakszik asszonyára:
 »Tömlőc-kalcsalmat tüstént!...
 Három éve rothad immár —
 Átkozott egy hajdú hamva!
 Csak fölkiéért s fenyegetve
 Éji nyugalmam zavarja!»
 — »Ne menj, aram, éj idején
 Ne szállj le tömlőchomályba,
 Küldd le holnap porkolábod —
 Csontjukat jó mélyre ássa!
 — »Ha-ha-ha-ha! — fecsegsz, balga.
 Élőktől se szállt inamba
 A bátorság, pedig volt ok!
 Nem még most, hogy döglött csontok!
 Lemegek hát, megtekintem,
 Mint rothadnak ott rakásra,
 Megkérdézem, mit szólítanak,
 Mért kíéértnek hadonázva!»
 Mécsést ragad — lángja reszket,
 Feruz halvány arcán röpdös, —
 Rozsdás zára zörren, reccsen
 S tárul im az éji tömlőc.
 Leszáll be'é Feruz basa.
 Setét tömlőc boltozata
 Borzadály, jég, s ahol bomló
 Skorpiókat penész fojt s doh,
 S hideg kígyók szissze rémít,
 Testüket ha nyítt kín rázza —
 Ott ül három néma csontváz,
 Három hajdú zord csontváza,
 — Vagy valóság, vagy csak rémkép,
 Mjt a basa álma kerget: —
 Előttük, mint asztalon, a
 Mohos kövön három serleg,
 Első hajdú hangja mordul:
 »Itt a serleg, vérrel csordul!
 Volt egy mátkám, tiszta hűség,
 Hogy rámszakadt e tömlőc-éj,
 Árva maradt otthon, szegény —
 Dehogy árva... kardot ragad
 S kiált: Hol az a fenevad?
 Várad alá bosszú kozta,
 Dördült vár fokán a paska,
 S otterült a szegény pára —
 Vére ömlött e pohárba!
 Rémek egy bor, csordult pohár! —
 Üritsd reám, basa, igyál!»

Nyúl a basa keze érte,
Lép a lába közelébbre,
Serleg ürül, sikolt a kín,
Sikolt Feruz, s mind hahotáz
Három csontváz... »Uram bocsásd!«

Megszólal a másik hajdú:
»Amint e sír belogadott,
Édesanyám kérve kérelt:
Kiváltaná, add kí rabod,
Három véka! — szó!sz kevélyen,
Agg jóanyám, én szegényem,
Törte magát éjjel-nappal,
Küzdött éhen-szomjan, árván,
Míg a három véka arany
Összegyűlt a vére árán,
Hogy a kincset eléd rakta,
Te csak derültél kacajra:
»Ez biz, banya, csak a kosztpéNZ,
A te fiad hősök fattya,
Ha egykor a követ rágta,
Nyilván sok a hál ma rajta!«
»Szavad gyilkos tőr szívébe —
Ez a serleg, teli borral:
Anyám véres veritéke!
Remek egy bor, csordult pohár —
Üritsd reám, basa, igyál!«

Nyúl a basa keze érte,
Lép a lába közelébbre,
Serleg ürül, sikolt a kín,
Sikolt Feruz, s mind hahotáz
Három csontváz... »Urambocsásd!«

A harmadik hajdú szólal:
»Hogy e vak verembe estem,
Vőt egy serdüő fiacskám
Odaönn a szőlőhegyben,
Fegyverért nyúlt, hogy ragadja,
Súlyos a vas — karja gyöngé,
Hogy nem állhat be hajdúnak,
Mint a zápor hullt a könnye.
Mind siratta, vigasztalan,
Apját, — hogy itt penész esz meg,
Sirt s a szíve beleszakadt —
Könnyétől csurran e serleg!
Remek nedű, csordult pohár —
Üritsd reám, basa, igyál!«

Nyúl a basa keze érte,
Lép a lába közelébbre,
Serleg ürül, sikolt a kín,
S lerogy hajdúnak árnyain
Ferus basa... s mind hahotáz
Három csontváz... »Urambocsásd!«

DUDÁS KÁLMÁN fordítása